

mange Par, som de ikke burde vie i Henhold til deres Stilling som Præster i Folkekirken (*Zahle*: Det er deres lovlige Skyldighed) . . . Det ærede Medlem for Ringsted siger, at det er deres lovlige Skyldighed. Det ærede Medlem er jo Jurist, men han tager mærkelig fejl der. Jeg synes, at det ærede Medlem som Jurist maatte vide, hvad der er Lov og Ret her i Landet, og det ærede Medlem ved godt, at dansk Lov og Ret siger, at der er forskellige Vielser, som Præsterne ikke bør gaa med til, at der f. Eks. er adskillige fraskilte, hvis Vielse Loven netop forbyder Præsterne at foretage, men som de dog hidtil have foretaget. Jeg antager, at det ærede Medlem sigter til den Historie her i Kjøbenhavn med Mureren. Men det er noget helt andet. Ingen er vel i Tvivl om, at fra Begyndelsen var Lovgivningen fuldstændig paa Pastor Ifversens Side, den forbød ham netop at vie saadanne Folk. Først efter, at Justitsministeren har faaet Kongens Sanktion paa en Dispensation fra Landets Lov, er det blevet paalagt Præsten at vie dem. Jeg paastaar, og den højtærede Ordfører er enig med mig deri, at Præsterne mange Gange have foretaget saadanne Vielser, som de ikke burde have foretaget. Man har derfor ikke nogen Ret til at klage over, at der hidtil har hersket noget Tyranni fra den Side. Jeg tror ogsaa, at de mange Mennesker, der have underskrevet disse Adresser, have været paa det rene med, at man aldeles ikke havde noget at frygte i den Retning for Fremtiden, selv om det ogsaa blev sagt her, at Præsterne kunde med Biskoppens Samtykke nægte at foretage saadanne Vielser, som stride mod Kristendommen og deres religiøse Følelse. Denne Mangel vilde blive fuldstændig undgaaet, hvis man var gaaet ind paa mit Forslag fra 2den Behandling: at overlade Brudeparret frit at gaa til hvilken som helst Præst, de vilde, og lade sig vie. Det modsatte den højtærede Kultusminister sig imidlertid paa det bestemteste. Hvis vi fastsatte det i det her foreliggende Lovforslag — altsaa at de kunde gaa til en hvilken som helst Præst, de vilde, for at modtage Vielse — tror saa noget Medlem i denne Sal, at der vilde findes et eneste Brudepar her i Landet, som havde berettiget Krav paa kirkelig Vielse uden at kunne faa den? Jeg tror, at der ikke vilde findes nogen Vanskelighed paa dette Omraade.

Den ærede Ordfører vilde ogsaa hævde, at det vigtigste ved denne Sags Ordning

var, at vi fik disse ulykkelige Forhold for Kirken og Præsterne bragte ud af Verden saaledes, at Kirken og Præsterne kom til at staa med den Ret, som der tilkom dem, nemlig at kunne hævde Kirkens Ære. Jeg tror, at hvis vi fik vedtaget et Forslag som det fra Landstinget foreliggende, vilde baade Kirken og Præsterne være tjente dermed ligesom ogsaa Befolkningen, og ingen vilde have Grund til at klage derover. Det er nok blevet sagt, at saa fik vi Ægteskaber af forskellige Grader, af 1ste og 2den Klasse. De, som stiftes i Kirkerne, skulde vel betragtes som 1ste Klasse, medens de, som stiftes andetsteds, skulde betragtes som 2den Klasses. Jeg kan ikke se, at der sker nogen videre Forandring deri ved at vedtage det Forslag, Folketinget een Gang har vedtaget. Der er kun den Forskel, at alle Mennesker nu skulle tvinges til Ægteskab af 2den Klasse, medens det ved det foreliggende Forslag bliver en frivillig Sag, om man vil gaa til en borgerlig Ægteforening eller ej. Det gøres gældende, at Folk, for at faa kirkeligt Stempel over deres Liv og Levned, ville søge Kirken, enten der er Grund dertil eller ej, naar vi faa almindelig borgerligt Ægteskab, kan det ogsaa tænkes, at de samme henvende sig til Kirken for at faa dens Stempel. Der vil ogsaa kunne blive Tale om Ægteskab af forskellige Grader og ogsaa om en Nægtelse fra Præstens Side med Biskoppens Samtykke. Forholdet vil der blive akkurat det samme efter det foreliggende Lovforslag som efter Folketingets. Jeg havde hellere ønsket, at Forslaget var blevet saaledes, som jeg havde foreslaaet ved 2den Behandling: at alt det borgerlige og juridiske der skal være ordnet, inden Folk kunne indgaa Ægteskab, blev henlagt til en Ægteskabsforstander eller den borgerlige Øvrighed, saaledes at, naar Brudeparret derfra fik Attest for, at nu var der intet til Hinder fra det borgerlige Samfunds Side for, at de kunde indgaa Ægteskab, blev det siden en frivillig Sag for Brudeparret at faa deres Ægteskab bekræftet, hvor de vilde, enten i Kirken eller borgerligt for en Ægteskabsforstander. Derved mener jeg, at Spørgsmaalet var løst paa den heldigste og værdigste Maade.

Jeg kan derfor ikke følge Flertallets ærede Ordfører i at anbefale at vende tilbage til Folketingets tidligere Affattelse. Jeg kan heller ikke indrømme, at der i de enkelte Ændringsforslag, der ere stillede,